

A cipésműhely lakói

Budapest csendes kerületében, élt egyszer egy kedves, korosodó öreg úr; Lipusz bácsi. A város legjobb és legismertebb cipésze volt, munkáját mindenki dicsérte. Jártak hozzá urak és úrhölgyek, híres művészek, zenészek, és néhány szegény ember, akiknek Lipusz bácsi féláron dolgozott.

Évekig tette dolgát a Ballagi Mór utcai kis üzletben, s aki betért, elégedetten távozott. Néha hiányzott neki a társaság, mert ha éppen nem kalapált, szegelt vagy puhított, körülölelte a csend. Így Lipusz bácsi magához vette az utcán kóborló barna kutyát, kit úgy hívott Garas.

Garasnak sok éve volt ugyan gazdája, de elköltözött és Garast – kit akkor még Csibésznek hívtak – a szomszédokra bízta. A szomszéd nem gondozta, ütötte-vágta, enni is csak ritkán kapott, így Garas egy szép napon megszökött.

Az öreg Lipusznál megbecsülte a helyét, s míg folyt a munka, Garas békésen pihent. Mindenkit örömmel üdvözölt és néha a betérő vendégeknél akadt néhány jó falat, de simogatásból is jutott bőven. Így Garasnak szebb élete lett, mint amilyet valaha is remélt.

Az olykor unalmasnak tűnő napokat felrázta az utcán végigvonuló ronda macska, kit érthetetlen módon Tüncikének hívtak. Tüncike kövér volt, apró görbe lábakkal melyektől úgy festett, akár egy törpetacskó. Szőre kese, barnás-vörös foltokkal tarkítva, két ravasz szeme zölden villogott. Tüncike utálta a környékbeli kutyákat. Peckesen vonult végig a Ballagi Mór utcai házak között és a kutyákra fújtatott. Tüncike a földszinten lakott, így bármikor kijárhatott az udvarra s onnan meg sem állt az utcáig. Bolond lett volna macska létére ott sétálni, ahol nincs semmi izgalom. Gazdája egy idős hölgy, folyton etette, ezért lett a macska ilyen pufók. Csúfsága ellenére öntelt volt és hiú, így barátja sem akadt.

Amikor végigvonult a cipésműhely előtt, Garas rárontott. Úgy ugatott, hogy a ház zengett belé. Tüncikét ez nem zavarta, sőt! Szándékosan sétált még egyet, hogy Garast feldühítse.

Tüncike, a csúnya macska nemcsak az utcákat járta. Ha ínyciklandó falatot látott, beosont az ablakon és elcsente, néha más macskák tejét kilefetyelte. Mivel Tüncike rémisztő volt, a többi macska tartott tőle. Hagyták, hogy azt tegyen, amit csak akar. Így lett Tüncike, nemcsak a kutyák, de a macskák réme is.

Egy őszi napon, Garas és Lipusz bácsi a parkban sétált. Akkor indult szokásos körútjára Tüncike is és mindenki meglepetésére a sarkon összetalálkoztak. Garas felborzolta hátán a szőrét, Lipusz bácsi rémülten rövidre fogta a pórázt.

Tüncike hátát meggömbíttette, hatalmasat fúj, körmeit kitolva Garas felé kapott. Több se kellett Garasnak, az öreg kezéből a pórázt kitepte s futott a macska nyomában.

A túlsúlyos Tünci felugrott az első fára és onnan vicsorgott lefelé.

- Macskákkal kergetőzöl? Mit képzelsz? – sziszegte a macska.
- Széttéplek! – vonyította Garas.

Lipusz bácsi utolérte őket, Garas nyakába akasztotta a pórázt, majd csendesen így szólt:

- No, hagy már cimbora! Szóra sem érdemes! – s húzta magával kutyáját.

Eljött az ősz, a falevelek sárgán hullottak alá, az eső áztatta utcán már nem jártak macskák, utálták a vizet. Garasnak néha hiányzott, hogy nem jön a kövér Tünci.

Aztán hamarosan beköszöntött a tél és minden megváltozott a Ballagi Mór utcában. A hó befedte a várost, a házak tetején vidám füst kanyargott. A parkban gyerekek hógolyóztak és néha elkérték Garast, hogy kergetőzzenek vele a parkban. Lipusz bácsi engedte a kutyát, ő már öreg volt az efféle

játékhoz, macskáktól pedig nem kellett tartani ilyenkor. Garas ilyenkor nem szégyellte a sarki henteshez menni illatos kolbászáért.

Eljött karácsony napja. A műhely most is nyitva állt, hátha valakinek még segítségre lesz szüksége. A cipésműhely csengettyűje egész nap csilingelt. Nem azért, mert annyi cipősarkat vagy talpat kellett ragasztani, hanem mert oly sokan kedvelték a cipésműhely lakóit. Mancsi néni pogácsát, Takács vörösbort, a Német felesége méteres kalácsot, a sarki hentes kolbászt hozott. Jött a sok vendég és vele a sok finomság.

Beesteledett és az utca elcsendesedett. Garas az ajtóban álldogált. Lipusz bácsi a kutyára nézett, majd így szólt:

– No, megyünk hamarosan, még ezt a bőrt megpuhítom. – dörmögte, s azzal munkához látott.

Rég nem látott vendég jelent meg az ajtóban; Tüncike, a ronda macska. Garas rá sem ismert. Sovány volt, szőre kopott, a hó hasa aljáig ért, szőre vizesen csüngött, szeme sem villogott már zölden.

- Tüncike? – kérdezte Garas bizonytalanul.
- Én vagyok – szólta a macska.
- Mi történt veled? – érdeklődött a kutya.
- Elment a gazdám, öreg volt már, a lakásban már új család lakik, ők nem akarnak macskát. Azóta a pincében élek. Nagyon éhes vagyok – nyögte bánatosan.
- Várj! Van itt kolbász, hozok! – csaholta Garas. Lecsente a kolbászt az asztalról és az ajtóhoz szaladt.
- Felugrom a kilincsre, – mondta – ez már többször is sikerült! – biztatta Tüncikét. Mellső mancsával a kilincsre ugrott és az ajtó kitért.

Lipusz bácsi felkapta fejét a csilingelésre.

- Nahát, ki lehet az ilyen későn? Már elpakoltam – sietett az ajtóhoz. Akkor pillantotta meg az ajtóban álló macskát és kolbászt csenő kutyáját.
- Tüncike? Mi lett veled? – kérdezte az öreg. – Még a bordád is kilátszik... Éhes vagy? Behívnálak, de tudom, hogy Garassal nem kedvelitek egymást.

Garas hátrébb húzódott az ajtóból, megadóan a földre feküdt.

- Nohát, mi lelt benneteket? – nézett kérdően rájuk Lipusz bácsi – Ha Garas nem bánja, gyere be és ma estére légy a vendégünk! Annyi ételt felhalmoztak, ketten el sem bíránk vele. – kacagott az öreg.

Tüncike jóllakott. Mikor végzett, az öreg a cserépkályhához ültette, hogy megszáradjon a bundája.

- Sajnálom, ami a múltban történt és köszönöm – súgta Tüncike.
- Szóra sem érdemes – bólintott Garas.

A karácsony este csendesen telt a Ballagi Mór utca cipésműhelyében. A hó egész este nagy pelyhekben hullott. Mikor nyugovóra tértek, már mindhárman tudták, hogy ez egy új élet kezdete. Tüncike örökre ott maradt a Ballagi Mór utcai cipésműhelyben, s ők hárman barátok lettek, az idők végezetéig.